

De omweg

"Dit is de plek?" vroeg de reporter.

"Ja", zei mijn moeder Els, "alles is nog hetzelfde."

Ze lachte vertwijfeld. Ik wist dat dit de plek was. De reporter richtte zich tot mij.

"Jij was nog een baby, dus ik denk dat jij je niets meer herinnert?"

"Dat klopt," zei ik.

"Mijn moeder heeft me later alles verteld. Ook over de enveloppe die bij mijn vader in zijn hand viel toen hij de klep opentrok."

"Precies", zei de reporter. "Die enveloppe speelde een belangrijke rol."

Mijn moeder knikte.

"Mijn man had die enveloppe in zijn zak gestopt. Ik dacht er drie dagen later aan. De eerste dagen stond ik stijf van de angst, omdat ik enorm twijfelde. Waarom waren we zo vastberaden die stap te nemen, waar waren we bang voor, waarom hadden we het gedaan. Ik hield het niet meer uit. Ik dacht alleen nog aan die avond waarop we in een ijskoude auto hier naartoe reden."

Mijn moeder huilde. Ik zweeg en sloeg een arm om haar heen. Ze was destijds wanhopig, maar ik begreep haar. Ze werkte keihard als serveerster in een van de chicste hotels van de stad en maakte veel overuren.

De reporter had nog een vraag voor mevrouw Dijkstra, een verpleegkundige die op de bewuste avond werkte.

"Ik heb begrepen dat u vanuit de portiersloge op de hoogte werd gesteld?"

"Ja," antwoordde ze. "De portier kon via een bewakingscamera alles zien. Hij zag dat er een baby lag en sloeg meteen alarm."

De reporter richtte zich weer tot mij.

"En jij kwam eerder die avond op de wereld, voordat je hier terecht kwam?"

"Ja, antwoordde ik", "mijn moeder baarde mij in de badkamer, daarna kwam mijn vader thuis na een lange rit. Hij is vrachtwagenchauffeur. Ooit had hij op de televisie in een wegrestaurant gezien hoe je moet afnavigeren en ging met een touwtje en een schaar aan de slag. Mijn moeder moet wanhopig zijn geweest, maar ze wilde me later per se zien. Toen las ze die brief uit de enveloppe en wist ze dat ze contact met het ziekenhuis kon opnemen."

"Zo is het", zei mijn moeder. "Ik heb meteen gebeld, maar ik kon enkel nog huilen."

"Ik heb het gesprek overgenomen", zei mijn vader die een dag vrij had genomen voor deze reportage. "De arts in het ziekenhuis toonde veel begrip", vervolgde hij. "We konden de volgende ochtend langskomen."

"U was er die ochtend ook bij, mevrouw Dijkstra?"

"Ja, ik weet nog hoe Els en haar man in de kamer stonden, lijkkleek. Els vroeg of ze de kleine in haar arm mocht nemen. Trillend nam ze hem in ontvangst."

"Het was de eerste keer dat ik mijn zoon omhelsde en ik wist dat ik hem nooit meer zou weggeven", zei Els.

Ik voelde tranen opkomen. We stemden in met een gezamenlijke foto voor de plek waar mijn ouders mij achterlieten en weer ophaalden. Een week later verscheen de reportage in onze regionale krant: "Omweg: via een babyluik terug bij de familie".